

ikke selv forvalte dine Penge, giv derfor mig, Statsminister Neergaard, dem, lad mig faa Lov til at forvalte dem! Nu er jeg ikke sikker paa, at Befolkningen egentlig har den Opfattelse, at den nuværende Statsminister er den, man helst vil betro sine Penge i den nuværende Situation. Men lad det nu gaa! Det er en Statsoverformynderi-Foranstaltning af ganske overordentlige Dimensioner, men jeg tror, som sagt, at det danske Folk vil være rede til, hvis det kan gøres det indlysende, at denne Ordning kan hjælpe Kronen, at tage den. Men saa maa selvfølgelig Forslaget ogsaa bringes i en saadan Form, at det hele er en Spareforanstaltning.

Det blev sagt af den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, at Forslaget var bragt i Tilnærmelse til radikal Side, at det var ændret for at imødekomme det radikale Parti, ja han gjorde jo endogsaa den hele Samling til en radikal-socialdemokratisk Plan. Jeg maa paa mit Partis Vegne paa det bestemteste tage Afstand fra, at dette skulde være en radikal Plan, en Plan, som vi maatte ønske den. Der er det rigtige i Udtalelsen, at Regeringen har veget for en Kritik af de allerstørste Urimeligheder i dette Forslag og har søgt at raade Bod derpaa ved nogle Ændringer i det. Men det har ikke derfor opnaaet at blive, hvad det maatte være, hvis det skulde virke tilfredsstillende.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor stor Opsparing man kan kræve af de forskellige, er der aldeles ikke taget tilstrækkeligt Hensyn til, at der er et individuelt Forbrug her i Landet paa en ringe Indtægt, ogsaa paa en ringe Middelstandsindtægt, som ikke har Raad til nogen Luksus, og hvor Opsparingskravet derfor vil betyde Kravet om at lægge Penge hen, som man maa tage fra det nødvendige Forbrug, ja, som maaske endogsaa maa bestaa i Overdragelse til Staten af Midler, som man selv maa laane, for at kunne opholde Livet. Med andre Ord, Forslagets Graduering i saa Henseende er ikke tilfredsstillende. Og ej heller er dets Graduering opad tilfredsstillende, idet de Krav, der stilles til de største Indtægter, er langt mindre end de, der stilles til Middelstandsindtægterne, som efter dette Forslag vil være dem, af hvilke man kræver mest. Dette er urimeligt i den nuværende Situation. Men, som sagt, der er en Vandring fremad mod en Mulighed for at faa en Form, som kunde accepteres.

Med Hensyn til dette, at Forslaget skulde virke som en virkelig Opsparingsforanstaltning, maa jeg ogsaa henlede Opmærksomheden paa, at til at spare kræves som Be-

grundelse, at man faar det, man har henvendt, igen, ja, man mener jo dog endogsaa, at man skal have det igen med Renter. Men hvad gør den højtærede Minister her? Ja, da han oprindeligt forelagde sit Forslag, sagde han til enhver: Hvis du sætter 100 Kr. af dine Penge ind i en Sparekasse, faar du efter 3 Aars Forløb 114 eller saa igen, men hvis du sætter dem ind hos mig, faar du efter 3 Aars Forløb 75—80 igen. Nu har Statsministeren forandret sit Synspunkt og siger, saa vidt jeg kan forstaa: Du skal faa 90 Kr. igen. I Stedet for at yde en Præmie for Opsparing tager den højtærede Minister en Afgift af Opbevaringen. Han betragter det omtrent som Garderobeafgift, han vil have 10 pCt. af Værdien for at opbevare Folks Penge. Hvorfor han vil have det, ved han meget godt, for han ved, at han skal tjene paa det. Den højtærede Statsminister har selv sagt, at han kan ikke faa et Laan i det kommende Aar til mindre end 5½ pCt., det mener han, han vil kunne faa her i Landet. Men her kræver han, at andre skal tvinges til at laane ham Penge til 4½ pCt., oven i Købet uden Forrentning i 3 Aar. En saadan Foranstaltning kan man ikke kalde for Opsparingsforanstaltning, og derfor maa der rettes paa disse Forhold, hvis Forslaget virkelig skal blive et Spareforslag.

Jeg gør endvidere opmærksom paa, at Forslaget er upraktisk med den kolossale Administration, der vil blive af en Række Smaaabeløb. Ministeren har foretaget en Forankling ved at stryge de allermindste Skatteydere af Rækken og derved fjerne 275 000 Konti; men han bevarer en Række Konti af ringe finansiel Betydning ca. 660 000 i et meget stort Antal Aar, 20 à 30 Aar, idet han nemlig for alle Beløb over 50 Kr. det vil sige for overhovedet alle de Skatteydere, som kommer til at opspare hos ham, vil foretage en Indskrivning i Protokol af Beløb fra 2 Kr. op til 49 Kr. og lade dette tilskrive Rente fra Aar til Aar, indtil det er naaet op til 50 Kr., hvorefter han udbetaler det som en Obligation. (Afbrydelse af Pinholt.) Saadan er Forslaget. Det ærede Medlem Hr. Pinholt ved ikke, at Forslaget er saadan, men saadan er det. Det staar ganske tydeligt i § 5, og Statsministeren ved, at det er saaledes, saa det kan ikke nytte det ærede Medlem Hr. Pinholt at ryste paa Hovedet. Beløbet skal staa der, til det bliver 50 Kr., saa udleveres det som en Obligation. Det var langt rimeligere at søge at fjerne Smaaabeløbene ved en kontant Udbetaling, og jeg ved ogsaa, at jeg indenfor Venstre har Meningsfæller i dette Punkt;